

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:—ଏହା ହେଉଛି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତିର ଜ୍ଞାନ, ଏଥିରେ କିଛି ବି କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କେବଳ ଶାନ୍ତିର ସାଗର ବାବାଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିଚାଲ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଉନ୍ନତର ଆଧାର କ’ଣ ? ବାବାଟଙ୍କର ଶିକ୍ଷାକୁ କେବେ ଧାରଣ କରିପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଉନ୍ନତର ଆଧାର ହେଲା ସ୍ନେହ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଟଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରକୃତ ସ୍ନେହ ରହିବା ଦରକାର । ନିକଟରେ ରହି ମଧୁସ୍ଥ ଯଦି ଉନ୍ନତ ହେଉ ନାହିଁ ତେବେ ନିର୍ଗତିତ ସେହନର ଅଭାବ ରହିଛି । ଯଦି ସ୍ନେହ ଥିବ ତେବେ ନିର୍ଗତିତ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ । ସ୍ଥାପନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ସବୁ ଶିକ୍ଷାକୁ ଧାରଣ କରିପାରିବ । ତେଣୁ ନିଜର ଉନ୍ନତ ନିମନ୍ତେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଚାର୍ତ୍ତ ଲେଖ । ବାବାଟଙ୍କୁ କୌଣସି କଥା ଲୁଚାଅ ନାହିଁ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ନିଜକୁ ସୁଧାରିଚାଲ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବସ ଓ ବାବାଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କର । ବାବା ପରାହୁଛନ୍ତି ଯେବେ କୌଣସି ସତ୍ତାରେ ଭାଷଣ କରୁଛ ତେବେ ଘଡ଼ିକୁ ଘଡ଼ି ପଚାରୁ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବୁଛ ନା ଦେହ ? ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଏଠାରେ ବସ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମମରେ ଆସିଥାଏ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ପରମପିତା ପରାମର୍ଶାତ୍ମକୁ ସ୍ଥାପନ କର । ବାବାଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମର ବିକର୍କ ବିନାଶ ହେବ, ଏହାକୁ ଯୋଗ ଅଗ୍ନି କୁହାଯାଉଛି । ନିରାକାର ବାବା ନିରାକାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି— ମୋତେ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ତାପରେ ତୁମେ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ପରେ ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ଆସିବାକୁ ନିର୍ଗତିତ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି କହିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ କରି ବସ । ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବସ ଓ ବାବାଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କର । ଏହି ନିର୍ବଦେଶ ବାବା ହିଁ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ସ୍ଥାପନ ଯାତ୍ରା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଲଗାଅ ତେବେ ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏହି କଥା ପଢ଼ି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମନେ ପକାଇଦେଲେ, ବୁଝାଇଲେ, ତେବେ ଯାଇ ବୁଝିବେ ଯେ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଦେହ ବିନାଶୀ ଅଟେ । ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା ହିଁ ବିନାଶୀ ଦେହ ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରି ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ପୁଣି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ନେଇଥାଏ । ଆତ୍ମାର ସ୍ଵାଧୀନତା ଶାନ୍ତି ଅଟେ । ସେମାନେ ନିଜର ସ୍ଵାଧୀନତାକୁ ମଧୁସ୍ଥ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ବିକର୍କ ବିନାଶ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ମୂଳକଥା । ପ୍ରଥମେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବେହଦର ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର ଉଠାଇବା ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମେ ଗୀତାର ଉଦାହରଣ ଦେଉଛ ତେବେ ମଧୁସ୍ଥ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କେବଳ ଗୀତାକୁ ମାନୁଛ, ବେଦର ନାମ କାହିଁକି ନେଉନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତାଙ୍କୁ ପଚାର ବେଦ କେଉଁ ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର ଅଟେ ?

(କହୁଛନ୍ତି ଆରମ୍ଭ ଧର୍ମର) ଆରମ୍ଭ କାହାକୁ କହନ୍ତି ? ହିନ୍ଦୁ କୌଣସି ଧର୍ମ ତ ନାହିଁ । ଆଦି ସନାତନ ତ ହେଉଛି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ । ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କେଉଁ ଧର୍ମ ଅଟେ ? ଆରମ୍ଭ ତ ଆରମ୍ଭ ସମାଜୀୟତା ଧର୍ମ ହୋଇଥିବ । ଆରମ୍ଭ ଧର୍ମର ନାମ ହିଁ ନାହିଁ । ଆରମ୍ଭ ଧର୍ମ କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ? ବାସ୍ତବରେ ତୁମକୁ ଗୀତା ମଧୁସ୍ଥ ଉଠାଇବା ଅନୁଚିତ । ପ୍ରଥମ କଥା ହେଉଛି—ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କଲେ ସତ୍ତାପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ବାବାଟଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବାଟଙ୍କର ହିଁ ମହିମା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏକଥା ତୁମେ ସେତେବେଳେ କହିପାରିବ ଯେବେ ତୁମେ ନିଜେ ବାବାଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରୁଥିବ । ଏହି କଥାରେ ପିଲାମାନେ ଦୁର୍ବଳ ଅଟନ୍ତି ।

ବାବା ସର୍ବଦା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସ୍ଥାପନ ଚାର୍ତ୍ତ ରଖ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ମନକୁ ପଚାର— ଆମେ କେତେ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ ? ତୁମ ମନରେ ଅସରନ୍ତି ଖୁସି ରହିବା ଚିନ୍ତା । ତୁମକୁ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ରହିଲେ ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବାରେ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରଥମେ ଏହି ମୂଳକଥା କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସତ୍ୟତ୍ଵରେ ଏପରି କଥା କହିବେ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସତ୍ୟତ୍ଵ ନାହିଁ । ଏହା ହିଁ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ସତ୍ତା । ବାକି ହେଉଛି କୁସତ୍ତା । ଏଠାରେ ବିଲକୁଲ ନୂଆ କଥା ରହିଛି । ବେଦ ଦ୍ଵାରା ତ’ କୌଣସି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ହୋଇନାହିଁ । ତେଣୁ ଆମେ ବେଦକୁ କାହିଁକି ଉଠାଇବୁ । କାହା ପାଖରେ ମଧୁସ୍ଥ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ନେତି-ନେତି ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଜାଣିନାହିଁ । ତେବେ ନାସ୍ତିକ ହେଲେ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଆସ୍ତିକ ହୁଅ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ଏହି କଥା ଗୀତାରେ କିଛି ଅଂଶରେ ଅଛି । ବେଦରେ ନାହିଁ । ବେଦ, ଉପନିଷଦ ତ ଭେଦ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା କେଉଁ ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର ? ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନିଜ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ କାହାର କଥା ଶୁଣିବା ଅନୁଚିତ । ବାବା ସହଜରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଟଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କଲେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ବିଶ୍ଵାସ ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ତୁମର, ଏହି ଚରିତ୍ରତ୍ଵ ଓ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଚିତ୍ର ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ, ଏଥିରେ ସବୁ ଧର୍ମ ଆସିଯାଉଛି । ପ୍ରଥମ ରହିଛି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏହି ଚରିତ୍ରତ୍ଵ ଓ ଗୋଲାର ବଡ଼-ବଡ଼ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରି ଦିଲ୍ଲୀର ମୁଖ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ, ଯେଉଁଠି ବହୁତ ଆତ୍ମା

ଯିବା-ଆସିବା କରୁଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ଲଗାଇଦିଅ । ଟିଣ ସିଟର ପରସ୍ପର କର । ସିତିରେ ତ ଅନ୍ୟ ଧରଣ ଆସୁନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ ଏହି ଦୁଇଟି ଚିତ୍ର ରହିଛି । ଏହା ଉପରେ ହିଁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପରଥମ ହେଉଛି ବାବାଞ୍ଜକ ପରିଚୟ । ବାବାଞ୍ଜକଠାରୁ ହିଁ ବରଷା ମିଳୁଛି । ଏହି କଥା ନିଗ୍ରହ କରାଇବା ବିନା ତୁମର କିଛି କଥା କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଏକ ବାବାଞ୍ଜକୁ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି ତେବେ ଦୃଷ୍ଟିତୀୟ ଚିତ୍ର ବିଷୟରେ ବୁଝାଇବା ହିଁ ଫାଲତୁ ଅଟେ । ଅଲଫକୁ ବୁଝିବା ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ବାବାଞ୍ଜକ ପରିଚୟ ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥା ହୁଅ ନାହିଁ, ବାବାଞ୍ଜକଠାରୁ ହିଁ ବେହଦର ବରଷା ମିଳୁଛି । ବାବା ଖିଆଳ କରୁଛନ୍ତି, ଏପରି ସହଜ କଥା କାହିଁକି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଶିବ, ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ବରଷା ମିଳୁଛି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟ । ଯେବେ ଏହି କଥାକୁ ଭୁଲିଯାଉଛ ତେବେ ତମୋପରଧାନ ହୋଇଯାଉଛ । ଏବେ ବାବାଞ୍ଜକୁ ଯାଦ କଲେ ସତତୋପରଧାନ ହୋଇଯିବ । ମୂଳକଥା ହେଲା ରତ୍ନସିତା ଓ ରତନାକୁ ଜାଣିବା । କେହି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଋଷି-ମୁନି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲେ । ତେଣୁ ପରଥମେ ବାବାଞ୍ଜକ ପରିଚୟ ଦେଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସ୍ତିକ କରାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଜାଣିବା ଦୃଢ଼ାରା ତୁମେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଯିବ । ମୋତେ ଜାଣିନାହିଁ ଅରଥାତ୍ ତୁମେ କିଛି ମଧ୍ୟ ବୁଝି ନାହିଁ । ଅଯଥାରେ ତୁମେ ନିଜର ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରୁଛ । ଡରାମା ଅନୁସାରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଚିତ୍ର ହୋଇଛି, ତାହା ଠିକ୍ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଏତେ ମେହନତ କରୁଛ ତଥାପି କାହାରି ବୁଝିପରେ ପଶୁନାହିଁ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ବାବା, କ’ଣ ଆମ ବୁଝାଇବାରେ କୌଣସି ଭୁଲ୍ ଅଛି ? ବାବା ତୁରନ୍ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି ହିଁ ଭୁଲ୍ ଅଛି । ଅଲଫକୁ ନ ବୁଝିଲେ ତୁରନ୍ତ ଫେରାଇଦିଅ । କୁହ, ବାବାଞ୍ଜକୁ ନ ଜାଣିବା ପରମ୍ପରା, ତୁମ ବୁଝିପରେ କିଛି ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଵୀତିରେ ନରହିବା ସମୟରେ ଆଖି କରିମିନାଲ (କୁଦୁଷ୍ଟ) ରହିବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିଲେ ନିରବିକାରୀ ହୋଇଯିବ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ତୁମକୁ ଆଖି ଧୋକା ଦେବ ନାହିଁ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ନହେଲେ ମାୟା ଧୋକା ଦେବ ସେଥିପାଇଁ ପରଥମେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ଚାର୍ଚ୍ଚ ଦେଖାଅ ତେବେ ଜଣାପଡ଼ିବ । ଯଦି ବରତ୍ତମାନ ପରମ୍ପରା ନିଛ, ପାପ, କ୍ରୋଧ ଅଛି ତେବେ ନିଜର ହିଁ ସତ୍ୟଜ୍ଞାନ କରୁଛ । ବାବା ଚାର୍ଚ୍ଚ ଦେଖି ବୁଝିଯାଆନ୍ତି କି ଇଏ ସତ୍ୟ ଲେଖିଛନ୍ତି ନା କିଛି ହେଲେ ଅରଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି । ସବୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଚାର୍ଚ୍ଚ ଲେଖ । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ଯୋଗରେ ରହୁନାହାନ୍ତି ସେମାନେ ଏତେ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶକ୍ତି ରହିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୋଟିକରେ କେହି ବାହାରିବେ, କିନ୍ତୁ ଯେବେ ତୁମେ ନିଜେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହୁନାହିଁ ତେବେ ଅନ୍ୟକୁ କିପରି କହିବ ।

ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କହନ୍ତି ସୁଖ କାକ ବିଷ୍ଠା ସମାନ ଅଟେ । ସେମାନେ ସୁଖର ନାମ ନେଇନଥାନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଭକ୍ତି ହେଉଛି ଅସରନ୍ତି, ସେଥିରେ କେତେ ଧ୍ୟାନ କରୁଛନ୍ତି, ତୁମର ଜଞ୍ଜନ ବହୁତ ଶାନ୍ତିଯୁକ୍ତ ଅଟେ । କୁହ, ଶାନ୍ତିର ସାଗର ତ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଞ୍ଜକୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ଏହି ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ କୁହ ନାହିଁ । ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନର ଭାଷା ହେଲା ହିନ୍ଦୀ । ପୁଣି ସଂସ୍କୃତ ଦୃଷ୍ଟିତୀୟ ଭାଷା କାହିଁକି ? ଏବେ ଏହି ସବୁ ଭାଷାକୁ ଛାଡ଼ । ପରଥମେ ତୁମେ ଭାଷଣ କର ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଭାବୁନାହାନ୍ତି କିମ୍ବା ଯାଦ ମଧ୍ୟ କରୁନାହାନ୍ତି । ନିଜର କ୍ଷତିକୁ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବାବାଞ୍ଜକ ଯାଦରେ ହିଁ କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସତ୍ୟସ୍ତରରେ ଏପରି କହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଞ୍ଜକୁ ଯାଦ କର । ପିଲାମାନେ କ’ଣ କେବେ ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ବସି ବାପାକୁ ଯାଦ କରିଥାନ୍ତି କି! ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ବାବାଞ୍ଜକ ଯାଦ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ବହୁତ କଥା କହୁଛ, ଏତେ କଥା କହିବା ଅନୁଚିତ୍ । ମୂଳକଥା ହେଲା ଯାଦର ଯାତ୍ରା । ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେବ । ବରତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର ହେବା ଦୃଢ଼ାରା ସୁଖ ମିଳିବ । ତୁମେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ କାହାକୁ ବୁଝାଇଲେ ତାଙ୍କୁ ତୀର ଲାଗିବ । କେହି ନିଜେ ବିକାରୀ ହୋଇ ଅନ୍ୟକୁ ନିରବିକାରୀ ହେବାପାଇଁ କହିଲେ ତୀର ଲାଗିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ତୁମେ ଯାଦର ଯାତ୍ରାରେ ରହୁନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ତୀର ମଧ୍ୟ ଲାଗୁନାହିଁ । ବରତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯାହା ବିତିଗଲା ତାହା ବିତିଗଲା । ପରଥମେ ନିଜକୁ ସୁଧାର । ମନକୁ ପଚାର— ଆମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଞ୍ଜକୁ କେତେ ଯାଦ କରୁଛୁ ? ଯେଉଁ ବାବା ଆମକୁ ବିଶ୍ରାନ୍ତ ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ଶିବବାବାଞ୍ଜର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ତେଣୁ ନିଗ୍ରହ ଆମକୁ ବିଶ୍ରାନ୍ତ ମାଲିକ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକ ଆସି ତୁମ ସମମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ସନ୍ଦେହ ଅରଥାତ୍ ଯାଦ । ବିବାହ ହେଲେ ସତ୍ରୀର ସାଥୀମୀ ସହିତ କେତେ ସନ୍ଦେହ ରହିଥାଏ । ତୁମର ମଧ୍ୟ ନିରବନ୍ଧ ହୋଇଛି, ବିବାହ ନୁହେଁ । ତାହା ବିଷ୍ଣୁପୁରୀରେ ହେବ । ପରଥମେ ଶିବବାବାଞ୍ଜ ପାଖକୁ ଯିବ ପୁଣି ଶାନ୍ତିର ଘରକୁ ଯିବ । ନିରବନ୍ଧ ଖୁସି କ’ଣ କମ୍ ଅଟେ କି! ନିରବନ୍ଧ ହେଲା ଓ ଯାଦ ପକ୍କା ହେଲା, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ନିରବନ୍ଧ ହେବ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ନିରବନ୍ଧ କେବେ ଭାଙ୍ଗିବ ନାହିଁ । ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ । ଏହା କେବଳ ଏହିଠାରେ ହେଉଛି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦିଓ ବହୁତ ନିକଟରେ ରହୁଛନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଉନ୍ନତି ହେଉ ନାହିଁ । ଯିଏ ସେହି ସନ୍ଦେହରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ବହୁତ ଉନ୍ନତି ହେଉଛି । ଯାଦ ନଥିବାରୁ ସନ୍ଦେହ ମଧ୍ୟ ରହୁନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବାଞ୍ଜ ଶିକ୍ଷାକୁ ମଧ୍ୟ ଧାରଣା କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଭଗବାନୁବାଚ— ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ ଯେ କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ ଯିଏକି ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଦେଉଛି । ତୁମେ ପବିତ୍ର ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ ଥିଲ । ଏବେ ତୁମର ଅଧୋଗତି ହୋଇ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ବରତ୍ତମାନ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ପୁଣି ଥରେ

ପବିତ୍ର ହୁଅ । କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସିବାର ହାତଗଣ୍ଠି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷାଖ୍ୟାନ କର । ତୁମେ ଯେବେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ବୁଝାଇବ ତେବେ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ପଶିବ । ଜ୍ଞାନ ତରବାରୀରେ ଯୋଗର ଧାର ଆବଶ୍ୟକ । ପ୍ରଥମେ ଗୋଟିଏ କଥା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ବାବା, ଆମେ ବହୁତ ମେହନତ କରୁଛୁ ତେବେ ମୁସ୍କିଲ୍ କେହି ବାହାରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ବୁଝାଅ । ସ୍ବାଦର ଯାତ୍ରାର ମେହନତ କର । ରାବଣଠାରୁ ପରାଜିତ ହୋଇ ବିକାରୀ ହୋଇଛ, ଏବେ ନିରବିକାରୀ ହୁଅ । ବାବାଜୀଙ୍କ ସ୍ବାଦ ଦ୍ଵାରା ତୁମର ସବୁ ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ । ବାବା ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଡାଇରେକ୍ଟର ବହୁତ ଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଧରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ସବୁ କଥାରେ ବୁଦ୍ଧି ଚାଲିଯାଉଛି । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ବାବାଜୀଙ୍କ ପରିଚୟ ଦିଅ । କିନ୍ତୁ ନିଜେ ସ୍ବାଦ ନକଲେ ଅନ୍ୟକୁ କିପରି କହିବ ? ଠକାମୀ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟକୁ କହିବ— ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ, ନିଜେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବେ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ମନ ଖାଇବ । ଏପରି ଠକ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୂଳ କଥା ହେଲା ଅଲଫ । ଅଲଫକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଯିବ । ଅଲଫକୁ ନ ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ କିଛି ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଏ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଆନ୍ତରୀକ ଖୁସିରେ ରହି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାବାଜୀଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଜୀଙ୍କର ମହିମା ଶୁଣାଇବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ, ଅଧିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ । ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଭୁଲି ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାର ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟ ଚାର୍ଟ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ସଂକଳ୍ପକୁ ଶୁଦ୍ଧ, ଜ୍ଞାନ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଶକ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ବାବାଜୀଙ୍କ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ପବ୍ରିତତାର ମୂଳଦୁଆକୁ ମଜବୁତ କର । ମୂଳଦୁଆରେ ବରହମଚରମ୍ଭ ବ୍ରତକୁ ଧାରଣ କରିବା ଏହା ତ ସାଧାରଣ କଥା, କେବଳ ଏତିକିରେ ଖୁସି ହୋଇଯାଅ ନାହିଁ । ଦୃଷ୍ଟି-ବୃତ୍ତିର ପବିତ୍ରତାକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦିଅ ତା ସହିତ ନିଜର ସଂକଳ୍ପକୁ ଶୁଦ୍ଧ, ଜ୍ଞାନ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ, ଶକ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କର । ସଂକଳ୍ପରେ ଏବେ ବି ବହୁତ ଦୁର୍ବଳତା ରହିଛି । ଏହି ସବୁ ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡିକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କର, ତେବେ କୁହାଯିବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଦୃଷ୍ଟିରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟାଭାବ ଏବଂ ଶୁଭଭାବନା ଥିଲେ ଅଭିମାନ ବା ଅପମାନର ଅଂଶ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ ହେବ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***